

Arrest

nr. 118 085 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 november 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Op 18 februari 2013 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing van 12 november 2012 in.

Op 4 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters aanvraag wederom onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 juni 2013 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing van 4 maart 2013 in.

Op 5 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris wederom een beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 25 juli 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.06.2009 bij onze diensten werd ingediend door:

K(...), S(...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

wettelijke vertegenwoordiger van:

G(...), S(...),

K(...), D(...),

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter, §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen aangehaald voor K(...), S(...). Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 02.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en haar levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening (-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Saikic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

2.2 De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van het feit dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van "de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur" en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1 De verzoekster licht het middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing verwijst naar het medisch verslag van de arts-adviseur in gesloten omslag, om vervolgens het volgende te besluiten (eigen onderlijning):

"Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt vo or het lever) of de fysieke integriteit, of (...)"

Dat verzoekster verwijst naar art. 9ter dat zij nogmaals herhaalt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Dat zowel uit de tekst van art. 9ter als uit de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat men in twee gevallen kan worden geregulariseerd namelijk wanneer men aan een op zodanige ziekte lijdt:

*dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit
of*

dat deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Welnu dient de arts te oordelen of verzoekster aan een van deze twee voorwaarden voldoet. De arts concludeerde in eerder advies (dd. 04.03.2013) dat er geen direct of onmiddellijk gevaar voor het leven was noch een onmiddellijk gevaar voor het leven of fysieke integriteit. Dat verzoekster hieruit kan

concluderen dat er wel degelijk een gevaar voor het leven of fysieke integriteit zou zijn maar dat het niet direct of onmiddellijk is.

Dat het advies van de bestreden beslissing hier met geen woord over rept en enkel stelt dat de aangehaalde aandoening niet meer aanwezig zou zijn en dit zonder enig onderzoek van verzoekster.

Dat verzoekster hij niet gehouden is haar actuele medische status naar voor te brengen. Dat verzoekster nogmaals verwijst naar art. 9ter:

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Het is volledig aan gedaagde te wijten dat zij zich niet meer kan vergewissen van de actuele medische situatie van verzoekster immers zij heeft zelf bijna vier jaar gewacht om een beslissing te nemen. Verzoekster meent enerzijds dat gedaagde zich niet kan beroep op haar foutief gedrag om thans verzoekster te verwijten zijn aanvraag niet te hebben geactualiseerd anderzijds meent verzoekster dat gedaagde een voorwaarde toevoegt aan de wet die er niet staat.

Nergens in art. 9ter wordt gesteld dat zij bijkomende informatie moet bezorgen. Integendeel de wet laat eerder uitschijnen dat alles dient te worden overgemaakt op het moment van de indiening.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Dat wanneer de ambtenaar geneesheer stelt dat hij niet in staat is te besluiten aan de hand van het beschikbare medische attest dient hij over te gaan tot onderzoek.

Dat art. 9ter geschonden wordt omdat gedaagde voorwaarden toevoegt aan de wet namelijk de voorwaarde dat zij actuele informatie bezorgt aan gedaagde en specialistische informatie moet bezorgen.

Dat dit niet kan.

Dat de motivering voor zover zij verwijst naar het advies van de arts dan ook foutief is en gedaagde dit moet weten. Gedaagde dient immers zelf het initiatief te nemen om verzoeker uit te nodigen voor bijkomend onderzoek.

De motivering faalt dan ook.”

3.2 Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekster voert in de aanhef van het middel de schending op van “de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur”. In de mate dat de verzoekster dit middelenonderdeel als een afzonderlijk aangevoerde schending zou opwerpen, stelt de Raad vast dat zij nalaat te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Bij gebrek aan duidelijkheid ter zake, is dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet en het advies van een ambtenaar-geneesheer van 2 juli 2013 en stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de motieven van het advies van 2 juli 2013 en bevestigt dat *"uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft"*. Tevens wordt besloten dat het niet is bewezen dat dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier en uit de stukken die door de verzoekster worden bijgebracht blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 2 juli 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van de verzoekster. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Het blijkt dat dit advies aan verzoekster werd ter kennis gebracht samen met de thans bestreden beslissing. Het desbetreffende advies maakt derhalve integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en is als volgt gemotiveerd:

"Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.06.2009.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 15/5/2009, 8/9/2009 en 3/2/2010 blijkt dat betrokkene in 2009 leed aan een posttraumatische stresstoestand. Over de evolutie van de situatie na februari 2010 hebben we geen informatie meer.

Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn natuurlijk beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin.

De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen.

Gezien de natuurlijke gunstige evolutie van een posttraumatische stresstoestand in de loop van de tijd, houdt de aangehaalde aandoening actueel geen risico meer in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en vormt ze geen risico meer voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel".

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing, met inbegrip van het gemotiveerd advies d.d. 2 juli 2013, haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In tegendeel blijkt uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het middel dat de verzoekster genoegzaam bekend is met de motieven en dat zij er tevens in slaagt om tegen deze motivering inhoudelijke kritiek te laten gelden.

Deze inhoudelijke kritiek betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, die hieronder zal worden besproken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is alvast niet aangetoond.

3.4 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient de Raad vooreerst op te merken dat hij in dit kader niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zoverre de verzoekster de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Ook bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De te dezen relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

3.5 Zoals de verzoekster terecht opmerkt, volgt uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, dient dan ook te worden nagegaan of de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer volstaan om te besluiten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

3.6 Waar de verzoekster verwijst naar een eerder uitgebracht advies van 4 maart 2013, dient te worden opgemerkt dat dit advies niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende geschil.

Bovendien heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op 27 juni 2013 de ontvankelijkheidsbeslissing van 4 maart 2013 met inbegrip van het advies van 4 maart 2013 ingetrokken en heeft de ambtenaar-geneesheer daaropvolgend een nieuw advies verstrekt op basis waarvan de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing is genomen. Het advies van 4 maart 2013 wordt dan ook geacht nooit te zijn uitgebracht, zodat de verzoekster er niet dienstig kan naar verwijzen ter ondersteuning van het middel. Uit dit advies kan overigens geenszins worden afgeleid dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel zou zijn geweest dat er wel degelijk een gevaar was voor het leven of de fysieke integriteit. De kritiek van de verzoekster is dan ook niet dienstig.

3.7 Wat het advies van 2 juli 2013 betreft, dat aan de thans bestreden beslissing ten grondslag ligt, houdt de verzoekster er een verkeerde lezing op na waar zij meent dat de ambtenaar-geneesheer haar verwijt dat zij de aanvraag niet heeft geactualiseerd. Evenmin blijkt uit dit advies dat de ambtenaar-geneesheer zou stellen dat hij niet in staat is te besluiten aan de hand van de door de verzoekster bijgebrachte medische attesten.

Uit de onder punt 3.3 geciteerde vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ambtenaar-geneesheer slechts op niet-decisieve wijze opmerkt dat er over de evolutie van de situatie van de verzoekster geen informatie meer is na februari 2010. De ambtenaar-geneesheer neemt evenwel de door de verzoekster bijgebrachte medische attesten van 15 mei 2009, 8 september 2009 en 3 februari 2009 in rekening en stelt op grond van deze attesten vast dat de verzoekster leed aan een posttraumatische stresstoestand en dat dergelijke aandoening, ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, zijn natuurlijk beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. Gezien de natuurlijke gunstige evolutie van de posttraumatische stresstoestand in de loop van de tijd, is de ambtenaar-geneesheer van oordeel dat deze aandoening actueel geen risico meer inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat ze tevens geen risico meer vormt voor een onmenselijke of vernederende behandeling zelfs als zijn er geen adequate medische zorgen in het land van herkomst of het land van verblijf.

Aldus is de ambtenaar-geneesheer aan de hand van de voorgelegde medische attesten tot het oordeel gekomen dat *in casu* niet is voldaan aan beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, is de ambtenaar-geneesheer

dus wel degelijk overgegaan tot een inhoudelijk en volledig onderzoek van de aandoening die aan de basis ligt van verzoeksters verblijfsaanvraag.

De verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat het oordeel dat de aandoening die zich in 2009 en 2010 manifesteerde na verloop van enkele maanden spontaan in gunstige zin evolueert, zou berusten op een incorrecte feitenvinding of dat in kennelijke onredelijk zou zijn besloten dat er zodoende geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9*ter*, §1 van de vreemdelingenwet.

Aangezien nergens uit de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat van de verzoekster werd verwacht dat zij bijkomende actuele en specialistische informatie zou bezorgen ter ondersteuning van haar aanvraag, kan de verzoekster ook niet dienstig voorhouden dat de verweerder in die zin een voorwaarde toevoegt aan het bepaalde in artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

3.8 De uiteenzetting van de verzoekster laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Er kan evenmin worden vastgesteld dat een onvoldoende onderzoek werd gevoerd in het licht van de concrete elementen van de zaak.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enige middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. DE GROOTE